

130 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

D'n huisnaaister

"Soms was d'n huisnaaister iemand mit een minder goeje gezondhaaid en dan zeeje ze, dà-ze mor mos lere naaie, omdà-ze voor waarke ommers niet staark genogt was. Naaie was bepaold gêên waarke! Soms was 't ok een ouwe jonge maaid die zô d'r kossie bij mekaor scharrelde. Ze gaf dan dikkels nog 'n middagchie in de week les an maaisies die voor d'r aaige wat wouwe naaie.

In veul huishouwes was dan d'n thuisnaaister echt nôôdig. Moeder kon somwaaile nie naaie, dat had ze nooit geleerd. Maor, mit een grôôt gezin kwam ze d'r ok nie an toe. De naaister broch zellef d'r naamesien mee as ze kwam. Soms dee ze dat op 'n kroiwaoge. Op zô 'n dag verdiende ze dan mêêstel een daolder, of twêê gulde. Dat was aaltijd nog 'n paor kwarties meer as 'n waarkster. Mor 't waark was nie makkelijk en moeilijk te overzien. 'n Dag is gaauw verkeke, veraal as t'r 'n baarg verstelwaark leet.

De manne droege mêêstal aagegemaakte, flenelle hemde mit 'n dubbeld borststuk. Die hemde wazze aerdig lang, mit splitjies. De onderstukke raakte gaauw verslete, daer mos dan 'n nieuw stuk aan. Van de overhemde wazze de boordties 't eerste verslete. 't Kraogchie wier d'r dan afgehoald en gewoon omgekeerd. Dat gong ok zô mit de mesjette. Was 't boordtie hêêlemael nie meer te redde, dan wier d'r van ondere 'n rêêpie afgeknipt en 'n nieuw boord gemaakt. Dat onderstuk wier dan vervange deur 'n aander lappie. Ok al was dat hêêlemael de kleur niet, daer nam niemand aanstôôt aan. D'n onderkant zat ommers toch ì je broek. Aaltijd wazze d'r wel pieloose waarkbroeke, waer 'n knie of nieuwe kont in mos. Al kleurde 't nieuwe stuksie hêêmel nie meer bij 'n broek die al veul gewasse was, daer keek-ie nie naer. De naaister kwam nie allêên om te verstelle, maor ok om nieuw te maoke mit 't mesien of mit de hand. Van aales wat-jie droeg aan onder- en boveklêêdingstukke, was voor 'n grôôt dêêl mit de hand gemaakt.

D'r wiere ok wel klere gekeerd. Azzie je wintermantel een paor jaer gedroge had, zee moeder dat-ie zô verschote was as de nacht en dà-je d'r mee verschaand liep. Aan de binnekant was-tie dannog zô goed as nieuw. Daerom wier de naaister d'r bij gehaald. Hoe dat op êênen dag klaor kon krijge is me aaltijd een raedsel gewist. 't Was 'n grôôt waark, aale naejchies mosse aarg persiesies los getronnd worde. Een secuur waaraksiek, want as je schaer uitschoot, was hêêle jas bedurreve. De stukke wiere opgeperst, weer in mekaor gerege, gepast en opnieuw in mekaor gestikt. Soms wazze d'r wel 's perbleme mit de knôôpsgaete. 'k Denk dat tegeswoordig nie veul mense van 'n gekeerde jas hebbe gehoord.

Toendertijd kreeg ik t'r 'n gebraaide muts en wantjies bij en 'k was voor waainig geld in 't nieuw. De naaister wier mêêstal op hande gedraoge, wat begrijpelijk is, want d'r lôôn broch dubbeld en dwars z'n rente op.

Huisnaaister, een uitgesturreve beroep, maor ze had wel een hêêle grôôte wardering bij de mense waer ze voor waarkte, dat is wel zeker!"